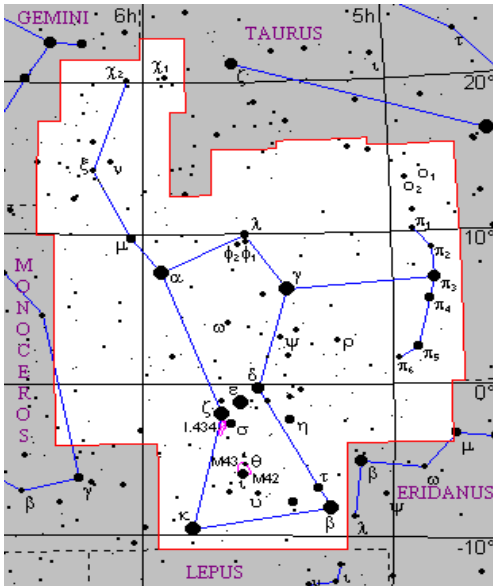

صورت فلکی جبار (شکارچی)

به درستی که زیباترین و چشمگیرترین صورت فلکی زمستانی صورت فلکی جبار یا شکارچی با ستاره های برجسته کمر ، پوشانه هایش می باشد. افسانه هایی که درباره این صورت فلکی بزرگ آسمان بر سر زبانهاست ، آنقدر زیادند که خود به تنهایی می توانند کتابی را به وجود آورند.

نام این صورت فلکی به ترکیب ستاره هایش بسیار نزدیک است واز هزاران سال پیش شناخته شده بوده است. یک شکارچی که وسیله شکار در دست دارد و یک شمشیر در کمر .. ستاره آلفای آن یعنی ستاره ابط الجوزا ابرغولی است که قطرش از مدار

چرخش سیاره مریخ بدور خورشید بزرگتر است. ستاره بتای آن هم ابرغولی است که رجل یا رجل الجوزا (رجل به معنای پا در زبان عربی) نام دارد. سحابی تاریک معروف کله اسبی هم در محدوده آن قرار دارد.

چنین به نظر می رسد که هر گاه عقرب طلوع می کند ، این صورت فلکی در حال فرار است . برابر افسانه ای دیگر ، جبار (شکارچی) سرنوشتی به مراتب بدتر داشته است . میگویند روزی او "آرتمیس" الهه شکار را هنگام شنا در آب غافلگیر کرد ، آرتمیس از این واقعه عصبانی شد و شکارچی را بصورت گوزن در آورد . آنگاه سگهای شکاری او نتوانستند شکارچی را باز شناسند و وی را تکه تکه کردند و از هم دیدند . پس از آن جبار به همراه سگها به شکل صورت فلکی به آسمان صعود کرد و به واقع در آسمان میتوانید کلب اکبر و کلب اصغر را با ستارگان اصلی باشکوهشان شعرای یمانی و شعرای شامی مشاهده کنید و به تحسین زیبایی و شکوه آنها پردازید.

در داستان دیگر جبار ، معشوق آرتمیس یا " آروارا " (aurora) ، الهه سرخ فام بامداد ، انگاشته می شود . می گویند الهه شکار آرتمیس ، که وظیفه نور افشانی ماه را نیز بر عهده داشت ، به خاطر جبار فراموش کرد ، نور ماه را بتاباند . خدای خورشید از این موضوع چنان عصبانی شد ، که شکارچی را با تابش اشعه های نورانی خود نابینا کرد . بر اساس این افسانه آرتمیس خود از روی اشتباه جبار در مانده

را مورد اصابت تیر قرار داد. او برای آن لاقلاً بخشی از این بی عدالتی را جبران کند ، از پدرش ، زئوس خواست که شکارچی یا جبار را با سگهایش و شکاری که کرده بود، یعنی خرگوش (صورت فلکی ارنب) به آسمان منتقل کند .

در بابل باستان مردم در صورت فلکی جبار نقش خدایی را می دیدند ، که سنگهای قیمتی و جواهرات را خلق می کرد . در واقع هم ستاره نورانی قرمز رنگ " یدالجوزا " و ستاره نورانی سفید متمایل به آبی " رجل الجوزا " یاقوت و الماس را به خاطر انسان می آورند .

انسان می تواند در صورت فلکی جبار حتی با چشم معمولی و غیر مسلح هم پدیده های پیدایش و فنا را در کیهان مشاهده کند . زیر ستارگان مشخص کمر بند صورت فلکی جبار تحت شرایط دید خوب می توان سحابی کوچک (M42) را که سحابی جبار نام دارد و یک سحابی نشری است تشخیص داد . در این مکان امروزه هنوز هم خورشیدهای جدیدی به وجود می آیند . " یدالجوزا " ، ستاره شانه چپ جبار ، برعکس ، خورشیدی در حال مرگ است ، که در مبارزه با مرگ ، کاملاً " باد کرده و متورم شده است . شاید این ستاره ، بزودی با انفجاری بزرگ ، یعنی با یک انفجار ابرنواختر ، نابود شود .